

AUÑIÓS

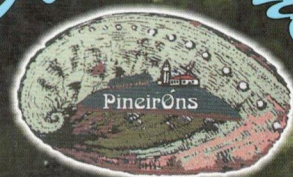
Nº 21

MAIO 2016

ASOCIACION CULTURAL

Pineiróns

O GROVE: LUÍS A. MESTRE

Por: Francisco Meis

Ao longo destes dez últimos anos fun recompilando toda a obra publicada do poeta Luís A. Mestre tanto en distintos certames poéticos celebrados en España, como artigos e poesías de revistas e xornais. Fun trazando unha biografía debuxada polas súas idas e vindas desde Vigo ao Grove e do Grove á cidade Olívica. Unha trasfega de historias que foron creando ao personaxe que debe acadar o lugar que lle corresponde na historia da Cultura Galega. Coñeceu a Eduardo Pondal, a Rosalía de Castro, a Murguía, a Curros Enríquez, co que mantiña unha entrañable amizade, á insigne escritora feminista Dona Emilia Pardo Bazán, ao Castelar Galego Alfredo Vilas e a tantos outros que marcaron a nosa cultura do século XIX na comunidade. Luís A. Mestre nunca foi máis grande na historia das letras, nin na política, porque a súa humildade impediullo totalmente.

Íntimo, reservado e dotado dunha gran sensibilidade, o poeta e escritor Luís A. Mestre naceu en Cuba no ano de 1848 chegando a España cos seus pais en 1852. No Grove, lugar de acollida dos seus avós paternos, comprarían os seus pais unha Casa Grande de secular historia familiar que sobreviviría, parte dela, ata os nosos días como o nome da Casa de Escuredo. Nela compuxo numerosas poesías e ocuparía gran parte dos seus veráns.

Foi membro, non de número, da Real Academia Galega, obtivo profusos premios nos certames poéticos que se facían, sobre todo, no Século XIX co sobrenome de Xogos Florais. Foi director e redactor de varios xornais en Vigo, socio de mérito da Academia Literaria e de Belas Artes e da Bibliográfico-Mariana, de Lérida, socio tamén do Centro de Lectura de Reus que aínda existe, membro titular de L'Academie Mont-Real de Toulouse e individuo correspondente da Xunta Poética Malacitana, de Málaga. E non esquezamos a súa etapa consular á fronte do goberno Cubano primeiramente- comunicoullo Curros Enríquez desde a illa- e máis tarde, co de Guatemala ata o seu falecemento.

Unha persoa ilustrada que con todo, no Grove xamais foi valorada pola súa importancia cultural no contexto de Galicia, senón pola súa bondade e caridade. Persoalmente para min foi a única persoa, de todos os individuos da súa época que mantiñan unha elevada importancia económica, que axudou desinteresadamente e de forma altruísta a numerosas familias do municipio.

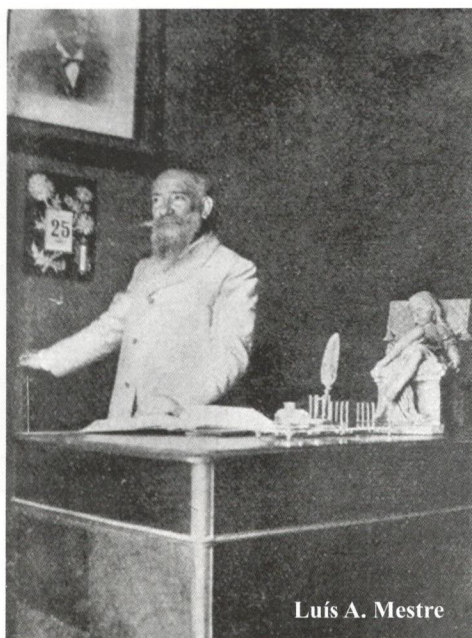
Aínda que o médico Don Jacobo Otero Goday, da familia catalá Goday, foi testemuña xa dunha xeración posterior, a súa comparación non sería obxecto de contraste polas formas diferentes en que axudaron ás xeracións pasadas. D. Jacobo pertencía a unha familia de caciques e Mestre republicano de convicción xamais antepuxo os seus intereses persoais aos xenerais. E non é de estrañar que os grovenses o lembrasen sempre pola súa bondade e caridade por que foron moitas as accións que realizou no pobo do Grove. Que hoxe teñamos unha rúa principal co seu nome é a gratitude que herdou de todo aquilo que fixo por nós e que aínda así, con todo iso, foi facer ben pouco.

Luís Antonio socorreu en 1886 a unha familia de náufragos do municipio que quedaban na máis triste das miserias e que hoxe grazas á súa axuda económica,

puideron sen dúbida variar o curso das xeracións futuras. Son numerosas as familias actuais, que ignorantes deste feito, viven actualmente no municipio. Na epidemia de vexigas negras que exterminou en 1893 a boa parte da poboación, levando a moitísimos nenos ás sepulturas do atrio da igrexa parroquial, Mestre colaborou co Concello achegando unha importante suma de diñeiro coa finalidade de socorrer con medicamentos e coidados ás familias da vila. Uns anos máis tarde, alá polo 1902, no conflito da pesca entre os partidarios da Traíña e os do Xeito, un amplo continxente de mariñeiros mecos -cabezas de familia- trasladáronnos ao cárcere de Noia quedando as súas mulleres e nenos nun total desamparo económico. O noso poeta decatado do contratempo

social abriu as portas da súa casa e as contas do seu banco para axudar a sustentar a máis de 17 familias mentres non foron liberados do cárcere.

Queda patente por todo o que relatei que Luís Antonio Mestre foi unha persoa que sempre estivo a defender á clase traballadora e, clara mostra diso, foi outra das súas iniciativas que me gustaría tamén destacar. Fundou en setembro de 1900 a constitución da Asociación de Mariñeiros do Grove, que contaba con preto de mil socios, co propósito de defender aos xeiteiros fronte á introdución das traíñas. A Confraría de Pescadores é a realidade dun proxecto auspiciado na súa orixe por este home que ocuparía o cargo de Presidente Honorífico da Asociación ata a súa morte. Que a néboa do tempo non nos faga esquecer aos que tanto lles debemos.

Luís A. Mestre